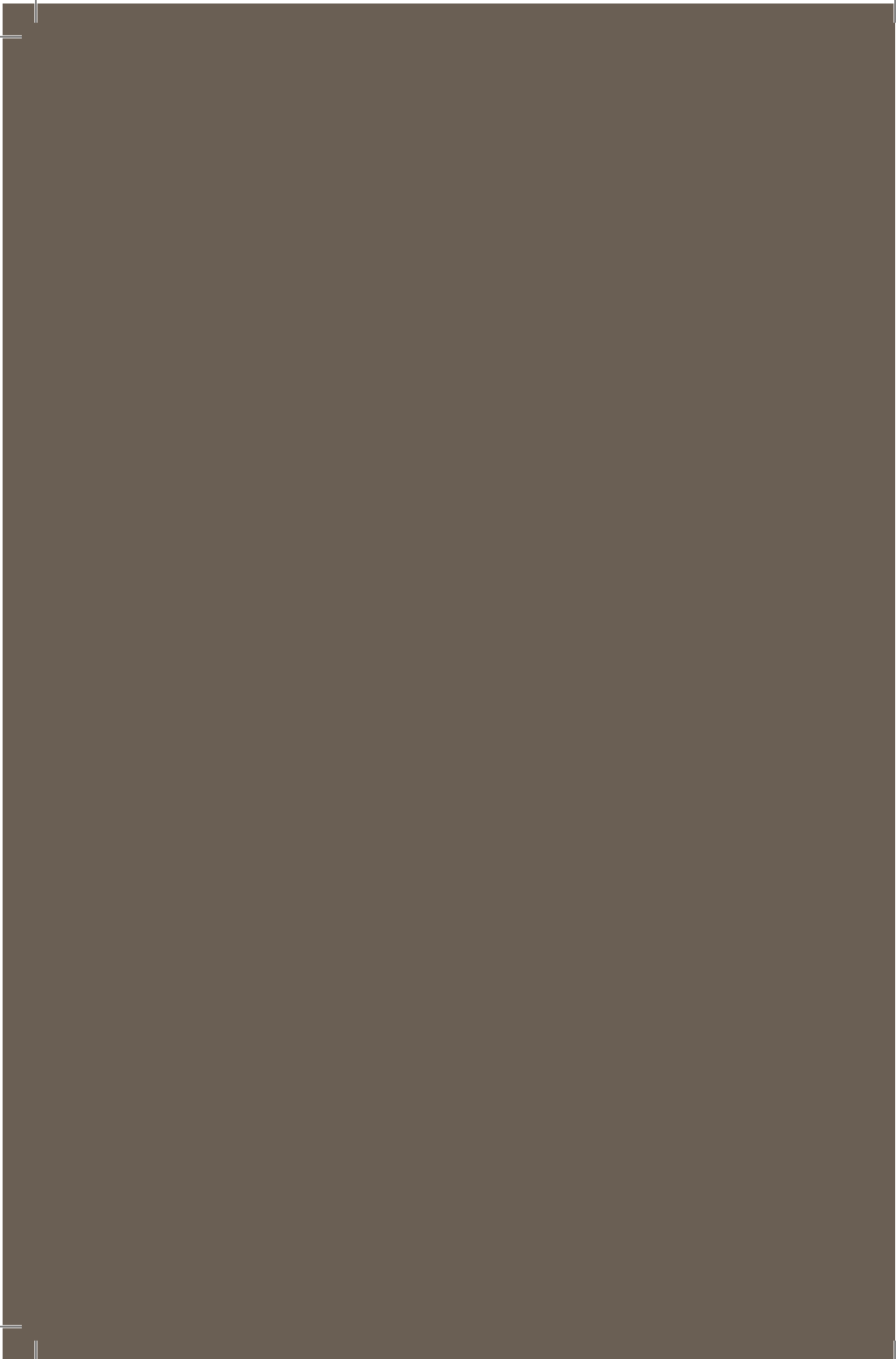

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that every entry, no matter how small, should be recorded to ensure the integrity of the financial data. This includes not only sales and purchases but also expenses and income. The text suggests that a consistent and thorough record-keeping system is essential for identifying trends and making informed decisions.

In the second section, the author addresses the challenges of budgeting and financial planning. It notes that many businesses struggle to stay within their budgets due to unforeseen expenses or changes in market conditions. The document provides several strategies to mitigate these risks, such as creating a contingency fund and regularly reviewing the budget to adjust for any deviations.

The third part of the document focuses on the role of technology in modern accounting. It highlights how software solutions can streamline the accounting process, reduce errors, and provide real-time insights into the company's financial health. The text encourages businesses to invest in reliable accounting software and to train their staff on how to use it effectively.

Finally, the document concludes by discussing the importance of transparency and communication in financial management. It stresses that clear communication with stakeholders, including investors and employees, is crucial for building trust and ensuring the long-term success of the business. The author advises businesses to provide regular financial reports and to be open to feedback and suggestions.

BÜLENT YILDIZ • Zifir

BÜLENT YILDIZ 1974 yılında İzmir'de doğdu. DTCF Tiyatro Bölümü, Tiyatro Tarihi ve Teorisi Anabilim Dalı'ndan mezun oldu. Tiyatro ve edebiyat eleştirisi ile uğraştı. Çeşitli dergi ve gazetelerde edebiyat ve tiyatro eleştirileri yazdı. Bir süre farklı kanallarda senaryo yazarlığı yaptı. 2005 yılında *Milliyet Sanat* dergisi ve Bilkent Üniversitesi Edebiyat Bölümü'nün düzenlediği Edebiyat Eleştiri Yarışması'nda ikincilik ödülü aldı. Kastamonu Belediyesi'nin düzenlediği Oğuz Atay Edebiyat Ödülleri Yarışması'nda iki kez jüri üyeliği yaptı. Üniversitede edebiyat eleştiri dersleri verdi. 2012 yılında ilk romanı *Kitab-ı Zuhur* yayımlandı.

İletişim Yayınları 2034 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 314

ISBN-13: 978-975-05-1581-1

© 2014 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2014, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnu Abbas

DÜZELTİ Ayla Karadağ

BASKI ve *CLT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

BÜLENT YILDIZ

Zifir

(AZİZ OKUR'UN PEK MATAH OLMAYAN
MENDEBUR HİKÂYESİ)

Sus!

Ama ben anlatmak istiyorum!

Suss!

Ama ben anlatmak istiyorum!

Sussss!

Ama ben anlatmak istiyorum!

Neyi?

Zifiri!

İçindekiler

MEKRUH SÜRÜNGENLER CEHENNEMİ

Epilog: Slov moşın.....	11
Epizot 1: Ayna ayna söyle artık bana.....	15
Epizot 2: Âleme nizamın, zamana intizamla vuku bulduğudur.....	23
Epizot 3: Münharif yaratıklar diyarında kaybolduğumuzdur.....	37
Epizot 4: Zifirin takdis olduğudur.....	49

CEHENNET

Epizot 5: Pek mendebur Aziz Okur'un takdim edildiğidir.....	73
Epizot 6: Erguvani kadın Levin'in vurulduğudur.....	91

Epizot 7: Aziz Okur'un Levin'le tuhaf karşılaşmasıdır	101
Epizot 8: Aziz Okur ve Levin'in birbirine sustuklarıdır	119
Epizot 9: Kenar mahallede bir cinayet vakti yaşananlardır	137
Epizot 10: Aranan kişinin yalnızca Levin olmadığının safiyane idrakidir	165
Epizot 11: Kurbağalara bakmaktan gelen adam	177
Epizot 12: Zamanın bazen tekerrür ettiğiidir	197
Prolog: Çıkış	223

MEKRUH SÜRÜNGENLER
CEHENNEMİ

Epilog: Slov moşın

Tüm hikâye, sanki görünmez bir el tarafından kurgulanmış gibi dün sabah başlamıştı. Ya da önceki sabah. Ya da ne olduğunu tam olarak kestiremediğim; zamanın, nifak tohumunu zihnimin en ücra dehlizlerine usulca serpip kaçtığı bir sabah.

“Cümlenizin yalanını sikeyim!” demiş ve silahını gölgesinden hızlı çeken yalnız bir kovboy kıvraklığıyla namluyu üzerime doğrultmuştu.

Sonrası basit. Dan dan!

Her şey tabiat yasalarına aykırıydı ve ben daha küfre karşılık veremedim slov moşın ölecektim. Üzerime doğrultulan 357 magnumdu ve 38 mm çapındaki merminin barutun genişlemesiyle kovandan ayrıldığını, kovanın geri tepip silahın sürgüsünü geri ittiğini, sürgünün geri gelmesiyle birlikte boş kovanın dışarı atıldığını, icra yayının ileri itmesiyle yeni bir merminin namlu yatağına yerleştiğini görebiliyordum. İlk mermiyle aramdaki mesafe bir ömür, ikincisiyle platonikti. İkinci mermi ilkini yakalamak ve hatta geçmek için can havliyle ileri atıldığında küfür çoktan hedefe varmıştı.

Bazen iki kurşun ve bir küfür tüm hayatın özetidir.

Adam sanırım iki mermi ile beni yok edebileceği yalanına kendini çoktan inandırmıştı. Oysa ben hep üç mermiyi hak ettiğimi düşünmüşümdür. İki mermi beni ancak zedeler ama üç mermi hayatla aramda oluşan bağı deforme eder.

Hedefini şaşırılmış merminin endazesini yitirmiş ilkesiz sahibi, sanki benim içimden fırlamış da bana dünyanın kaç bucak olduğunu ispata çalışan bir meczuptu. Tanımıyordum onu. Ama onun beni tanıdığına neredeyse emindim. Kallavi iki mermiyle beni öldürmek istemesinden değildi eminliğim. Tanımadığınız birini öldürebilirsiniz ama tanımadığınız birine öldürmeden önce küfür etmezsiniz. Küfür bir tanışıklık halidir ve bu yüzden öldürücü darbe hiç beklemediğiniz bir yerden gelir. Nokta.

Sonuç: Biri baş hizamı diğeri kalp hizamı hedef tahtası yapan iki mermi arasındaki iki saniyelik fark hiç kapanmayacaktı. Elbet en ağırını, ruh hizamı hedefleyen küfürdü ve hepsinden önce hedefi bulmuş olmasıydı. Ne yalan söyleyeyim, iki mermi ile değil de bir küfür ile öleceğim aklıma gelmezdi. Tüm hayat kurgumun içine etmişti.

Ben içine edilen bedbaht hayatımın ıstırabını yaşarken birdenbire onu gördüm yine. Çok uzaktaydı ve beni kucaklamak istercesine kollarını yanlara açmış, iki mermi aralığından bana bakıyordu erguvani gözlüklerinin arkasından. Birinci mermiyi gez, ikincisini göz, kendisini de arpacık yapmış keskin bakışlarıyla mermilerden önce hedefe ulaşmış beni kurtarmayı planlıyordu adeta. Evet, alnının hemen üstünde seyreklik bulunan eprimiş saman sarısı saçları benim için hala kızıldı ve “Arkana bak, arkana bak!” diye bağırarak bana doğru koşuyordu. Koşarken ayaklarının yere basmıyor oluşu onu bir peri olarak görmem için yeterli miydi bilmiyorum ama hızlandıkça daha bir havalanıyor, göğü kaplayan kızıl saçları ölüm mermilerinin üzerinde dolaşan bir he-

yulayı andırıyordu. Öyle ki ikinci merminin hızına neredeyse yetişmiş, biraz daha hızlansa onu havada yakalayıp bana ulaşmasını bile engelleyebilecekti. Onu delişmence sevmemin nedenlerinden biri kesinlikle bu değildi.

İon sütunlarından daha naif ve ince, dor sütunlarından daha asil ve görkemli, dinler öncesi dönemlerden kaçmış da zınc diye karşıma dikilmiş tapılası bir heykeli andırıyordu benim için. Bir puttu o. Söz temsili, yalnızca soyluların girip tapındığı en muteber tapınağın en kutsal putuydu da o, ben gibi bir zavallıyı seçip onurlandırmıştı kendisine tapmak için. Zihnimde yarattığı hayaline meftun olduğum, ağzıma nefesini üfleyerek bitkin soluğuma can katan bir put. İçimde büyütüp beslediğim ve besledikçe iyiden iyiye ona ait olduğum bir duygu. Onun bu kutsal endamına hep hayran olmam benim zafiyetim değil, onun muktedir olmasındandı.

İşte o muktedir ikon endamıyla koşarak “Arkana bak, arkana bak!” diye seslenişi artık bir haykırıya dönüşmüş ama o ses bir türlü bana ulaşamamıştı. Arkama bakmak istiyordum ama bakamıyordum. Öndeki mermi nefret dolu insan kisvesine bürünmüş şeytani bir gülümsemeyle “Sakın bakma, sakın bakma!” diyerek dile geliyordu bir anda.

Nasıl oldu bilmiyorum ama sanki görünmez bir el tarafından başım arkaya çevrilmişti ve çaresiz ben bedbaht gerçekle yüzleşmiştim. Gördüğüm dipsiz bir uçurumdu. Her şey tabiat yasalarına aykırı, tabiat da bana aykırıydı. Orada öyle kendi yasamla baş başa kalıvermiştim. Mermiye baktım son hızla geliyordu. Uçuruma baktım, son hızla uzaklaşıyordu. Ve ben, son hızla afalliyordum. Erguvani bakışlı sevgiliyle sanırım son kez göz göze geldik. Ellerini iki yana açmış bana doğru koşuyordu. Bir şeyler diyordu ama ben anlamıyordum. Dudaklarını okumaya çalıştım, okuyamadım.

Uçurumdan aşağıya son hızla düşüyorsanız okumayı unuttur yazmayı es geçersiniz.

Kendimi uçurumdan aşağıya bıraktığımda mermi başımı sıyırmıştı. İlkinden kurtulmuştum ama ikinci mermi beni uçurumun dibine dek takip etmeye kararlıydı. Yere düştüğüm anda, o, kızıl saçlarıyla düştüğüm yere erguvani bir halı olarak serilmiş ve beni ölmekten son anda kurtarmıştı. Ya da ben öyle sanıyordum. İkinci mermi hedefe ulaşmış, beni kalbimden vurmuştu.

O an bana kalan yalnızca hayatımın film şeridini gözlerimin önünden geçirmektir.

Geçirdim.

Ve her şey berbattı.

Boktan hatta!

Son kurşun hedefe ulaşmadan yalnız kovboyun arkasındaki saate ilişti gözüm. 09:12'yi gösteriyordu. Ölüm saatim kayıtlara böyle geçti...

Epizot 1: Ayna ayna söyle artık bana

Sanki büyük bir uçurumdan düşmüşüm de vücudumun bütün uzuvları paramparça olup işlevini yitirmiş ve melun bir ölüm sancısı gelip yüreğimin tam orta yerine oturmuş gibi intikam dolu bir sabaha uyanmıştım.

Uyanır uyanmaz ruhumu kaplayan tuhaflık hissi tam anlamıyla böyleydi. Büyük bir sızı gibi tüm benliğimi esir alan bu his yataktan doğrulmamı engelliyor, yerimden doğrulamıyor olmamı da bir çırpıda bu nedene bağlıyordum.

Yatağımda uzanmış tuhaflığın ne olduğunu anlamaya çalışırken aniden bir şey fark ettim. Gözlerimi tavana dikmiş olduğum halde yan duvardaki Marc Chagall'ın eşsek kadar Eksodus tablosunu fark edemiyordum. Oysa diğer duvarda asılı duran bit kadar Öpücük baya baya seçiliyordu. İnsan gözlerini karşıdaki herhangi bir noktaya diktiğinde, eğer bir gözü gerçekten kör değilse, doksan derecelik açının içine giren her şeyi görebilir ya da fark edebilirdi. Eksodus tablosunu fark edemiyor oluşum bir gözümün kör olduğuna beni inandırmaya yetmişti. Ne var ki buna inanmak istemiyordum. Kim sabahın bir vaktinde kan ter içinde irkilerek uyanır ve belirsiz bir tuhaflığa inanabilirdi ki?

İşte tam bu anda aklıma pek de parlak olmayan bir fikir geldi. Elimi, gördüğünü düşündüğüm gözümün üstüne kapattım. Chagall yandan gülümsüyordu ve yine eşşek kadardı. Acaba ben mi yanlış hissediyorum düşüncesiyle bu kez aynı işlemi diğer gözüme uyguladım. Klimt şehvetli bir öpücük yolladığına göre o da görüyordu. Bu durumda ortada bir sorun yok gibiydi ancak elimi gözümden çektiğim anda her şey yine başa dönüyordu. Değişen bir şey yoktu. İki gözüm de görüyordu ama hala tek gözüm görmüyormuş hissini taşıyor, duvarda asılı duran Eksodus'u hala göremiyordum.

İşin içinden çıkmaya çalışırken başka bir şey daha hissettim. Ne evin içinde ne de dışarıda ses vardı. Dikkat kesildim. Tek bir çıt bile çıkmıyordu. O an, acaba bir gözüm kör değil de kulaklarımı mı duymuyor diye düşündüm ve sanki kulaklarımı yokladığımda duyup duymayacağını anlayacakmışım gibi ellerim gayri ihtiyari kulaklarıma gitti ama gerçek şu ki kulaklarımı hissedemedim. Oldum olası sinir olduğum saatin tiktaklarını duymuyor olmak beni memnun etse de durumun kendisinden pek de memnun olduğum söylenemezdi. Aklımdan bunlar geçtiği esnada karşı duvarda asılı duran tiktaklı saate ilişti gözüm. Vaktinden önce uyandığım doğruydum ama sabah değildi. Saat 12:03'ü gösteriyordu. Merak ve sabırla beklediğim Aziz Okur 12:09'da burada olacağına göre, en azından altı dakika sonra saat çalarak bunu bana hatırlatacak ve böylece sağır olup olmadığını ya da kulaklarımın yerinde durup durmadığını anlayabilecektim. Gözümü saate diktim ve bakmaya başladım. Takriben bir saat sonra anladığım, saatin 12:03'de durduğuydum.

Saat durmuştu durmasına ama daha kötüsü Aziz Okur'un durmuş olmasıydı. Saat durabilir ama Aziz Okur durmamalı. İçindeki akrep, yelkovanı uyup su koyvermemeli. Evet, Aziz Okur dakik olmadı bugüne kadar. Ama bugün olmalı, en azından şimdi... Ve bugün de dakik olmadıysa bu onun

tükendiğine delalettir. Zihnimden bunlar geçerken yatağım-
dan doğrularak ayaklarımı yere indirdim. Dışarıda duyabile-
ceğim bir ses mutlaka olmalıydı. Yatağımın hemen yanı ba-
şında olan balkon kapısını açmak için kalın perdeyi kenara
çektim. Havanın puslu ve insanı tedirgin eden karanlık ha-
li canımı iyiden iyiye sıktı. Bahar ayının henüz başları ol-
masına rağmen güzelim mevsim soluk ve bozbulanık bir kı-
şā meyletmışti. Usulca kalktım ve kalkar kalkmaz sanki bir
ayağım topalmış gibi sendeleyerek gerisin geri yatağa otur-
dum. Evet tuhaflığı bulmuştum, problem ayaklarımdaydı.
Ya da ben öyle zannediyordum. Problem ayaklarımda olsa
bile bu, diğer tuhaflıkları açıklamaya yetmiyordu. Bir süre
sonra tekrar ayağa kalktığımda hakikaten topalmış gibi yü-
rüyordum ve balkonun kapı koluna tutunmasam düşmem
işten bile değildi.

Yaklaşık bir saat... Evet, tam bir saate yakın sokağı izle-
meme rağmen, günün bu vakitlerinde tıklım tıklım olan so-
kak, mezar sessizliğine bürünmüştü. Derken ne olduysa, bu
bir saate yakın sürenin sonunda sokak insanlarla dolmaya,
ağaçlarda tüneyen kuşlar uçmaya, çocuklar koşuşturmaya,
köpekler havlamaya, kediler miyavlayarak dolaşmaya, orta-
lığı toz zerrecikleri kaplamaya başladı. Ama tıpkı sessiz bir
film izler gibi izlediğim bu durumun benim için pek bir an-
lamı olduğu söylenemezdi. Hakikaten sağır olmuş olabi-
lirdim ya da kulaklarım yerinde olmayabilirdi. Daha kötüsü
şuydu: Sokakta gördüğüm tüm mahlûkatta uzuvsal bir
problem hâsıl olmuştu. Kiminin bir gözü kör ya da oyulmuş
da gözün olması gereken yerde bir çukurluk vardı. Bakanın
midesinde bulantı kusma arası tiksinti yaratacak bir çukur-
luktuktu bu. Bazılarının ellerinde körlerin kullandığına ben-
zer çubuklar vardı. Kör olmayanların ise ya bir kulağı ya da
kulaklarının ikisi birden yoktu. Çoğunun aksadığı düşünül-
ürse topal olduklarını da söyleyebiliriz. Üç bacaklı kediler,

kuyruksuz köpekler ve kanatsız uçan kuşlar... Eğer etraflarındaki anormal durumu fark etmiyor olmaları normalse, yalnızca top oynayan çocuklar normal görünüyordu.

Sanki ben uyurken kıyamet kopmuş da âlem gariplikler yuvasına dönmüştü. Bu oldukça tuhaf ve sessiz filmin biraz acıyarak ve biraz da garipseyerek seyrine devam ederken bir şey daha fark ettim. Pek çok kişi durmuş bana bakıyordu. Bazılarıyla göz göze geldim ve ürktüm. Ama bundan daha ürktücü olan şeydi; bana bakanlar, sanki bir gözleri kör, ayakları topal, kulakları olmayan kendileri değil de benmişim gibi biraz acıyarak ve biraz da garipseyerek bakıyorlardı. İşte tam o anda, evin az ilerisindeki sokak lambasının yanında, yıkık dökük bir duvara oturmuş, üstü başı kan içinde, saçlarına hafif kır düşmüş, sakallı, uzun, ince bir adam gördüm. Sağ eli sargı beziyle sarılmış, sağlam olan sol eliyle sigara içiyor ve yüzünü çevirmiş ürkekçe bir dikkatle bana bakıyordu. Sargılı olan elinde dervişlerin taşıdığına benzer sopa vardı ve sanki bir ayağı topalmış gibi sopabastona dayanıyordu. Bu meçhul adamın büyük bir dikkatle bana bakıyor olmasına bir anlam veremedim. Kimdi bu adam? Beni tanıyan biri miydi acaba? Yoksa kasketli oydu da çoktan gelmiş beni mi bekliyordu? Hayır olamazdı. Başında kasketi olmadığına ve gülümsemediğine göre bu kasketli değildi. Kasketli her daim gülen biriydi. Beni öldürmek için tetikte bekleyen bir katil de olabilirdi. Üzerindeki kan lekelerine bakılırsa bu pekâlâ mümkündü. Adamı tanıyıp tanımadığıma dair zihnimi yokladım bir kez daha. Dikkatli bakınca yüzü tanıdık geliyordu ama nerden tanıyordum ya da gerçekten tanıyor muydum, anlayamadım. O bana bakmaya devam ettikçe ben de bakmaya devam ettim. Bu netameli bakışma bir süre devam etti. Bakışma devam ettikçe içimdeki korku iyice büyüdü. Doğrusunu söylemek gerekirse içimde büyüyen korku benden çıkıp onun da içine sirayet etmiş gibi hissettim.